

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił, iż J. N. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 29 czerwca 1988 r. w sprawie o sygn. akt VI K 560/88 za czyn z art. 203 § 1 d.k.k. w zw. z art. 60 § 2 d.k.k. popełniony w dniu 01 lutego 1988 r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 36 § 2 i 3 d.k.k. na karę grzywny w wysokości 30.000 (trzydziestu tysięcy) złotych z zamianą na wypadek nieuiszczenia w terminie na zastępczą karę 30 (trzydziestu) dni pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 205 d.k.k. i art. 238 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. w zw. z art. 60 § 2 d.k.k. popełniony w okresie od 01 lutego 1988 r. do 04 lutego 1988 r. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 36 § 2 i 3 d.k.k. na karę grzywny w wysokości 30.000 (trzydziestu tysięcy) złotych z zamianą na wypadek nieuiszczenia w terminie na zastępczą karę 30 (trzydziestu) dni pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 66 d.k.k. i art. 67 § 1 d.k.k. orzeczono wobec skazanego karę łączną 3 (trzech) lat 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 50.000 (pięćdziesięciu tysięcy) złotych z zamianą na wypadek nieuiszczenia w terminie na zastępczą karę 50 (pięćdziesięciu) dni pozbawienia wolności, na podstawie art. 62 § 2 d.k.k., art. 63 § 1 i 3 pkt 3, 4, 6 d.k.k. orzeczono wobec skazanego nadzór ochronny na okres 5 (pięciu) lat oraz zobowiązano skazanego do podjęcia i wykonywania pracy, powstrzymywania się od przebywania w środowiskach kryminologicznych i od nadużywania alkoholu, a na podstawie art. 83 § 1 d.k.k. na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie w dniach od 04 lutego 1988 r. do 29 czerwca 1988 r.;
2. Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 04 października 1993 r. w sprawie o sygn. akt VI K 409/93 za czyn z art. 204 § 2 d.k.k. w zw. z art. 60 § 2 d.k.k. popełniony w dniu 09 marca 1993 r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 36 § 2 i 3 d.k.k. na karę grzywny w wysokości 2 500 000 (dwóch milionów pięciuset tysięcy) złotych, przy czym na podstawie art. 83 § 1 d.k.k. na poczet kary zaliczono skazanemu okres tymczasowego aresztowania w dniach od 14 marca 1993 r. do 04 października 1993 r.;
3. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 11 kwietnia 1997 r. w sprawie o sygn. akt VI K 25/97 za czyn z art. 205 § 1 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. popełniony w okresie od 05 grudnia 1995 r. do 08 lutego 1996 r. na karę 1 (jednego) roku 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 36 § 2 i 3 d.k.k. na karę grzywny w wysokości 800 (ośmiuset) złotych, którą na podstawie art. 37 § 1 d.k.k. zamieniono na wypadek nieuiszczenia w terminie na zastępczą karę pozbawienia wolności, przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny grzywnie w kwocie 20 (dwudziestu) złotych;
4. Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 01 października 1998 r. w sprawie o sygn. akt II K 1066/98 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 01 stycznia 1993 r. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie w dniach od 06 maja 1998 r. do 01 października 1998 r.;
5. Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze z dnia 10 grudnia 1998 r. w sprawie o sygn. akt II K 556/98/P za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 04 lipca 1995 r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie w dniach od 01 października 1998 r. do 10 grudnia 1998 r.;
6. Sądu Rejonowego w Piszku z dnia 06 września 1999 r. w sprawie o sygn. akt II K 322/98 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 12 października 1997 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, następnie prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 10 października 2001 r. udzielono skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbywania reszty kary pozbawienia wolności wyznaczając okres próby do dnia 10 października 2003 r., a prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia

15 kwietnia 2003 r. odwołano skazanemu warunkowe przedterminowe zwolnienie i zarządzono wykonanie pozostałej do odbycia kary pozbawienia wolności;

7. Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków z dnia 19 lutego 2004 r. w sprawie o sygn. akt II K 1389/03 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 27 maja 2002 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 27 maja do 29 maja 2002 r.;

8. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 24 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt IV K 768/14 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w dniu 28 lipca 2014 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 28 lipca 2014 r. i 29 lipca 2014 r.;

9. Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. z dnia 13 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV K 691/14 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 16 kwietnia 2010 r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 09 lipca 2014 r. do 18 lipca 2014 r., przy czym na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec skazanego obowiązek naprawienia szkody;

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Piszku z dnia 28 czerwca 2001 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 362/00 połączono skazanemu J. N. kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 01 października 1998 r. w sprawie o sygn. akt II K 1066/98, Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze w Krakowie z dnia 10 grudnia 1998 r. w sprawie o sygn. akt II K 556/98/P oraz Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 11 kwietnia 1997 r. w sprawie o sygn. akt VI K 25/97/6 i wymierzono skazanemu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono skazanemu okres tymczasowego aresztowania w dniach od 06 maja 1998 r. do 01 października 1998 r. i od 01 października 1998 r. do 10 grudnia 1998 r. Następnie prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Piszku z dnia 14 września 2001 r. na podstawie art. 420 § 1 i 2 k.p.k. na poczet kary łącznej zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 06 maja 1998 r. do 09 sierpnia 1999 r., prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 10 października 2001 r. udzielono skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbywania reszty kary pozbawienia wolności wyznaczając okres próby do dnia 10 października 2003 r., a prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 15 kwietnia 2003 r. odwołano skazanemu warunkowe przedterminowe zwolnienie i zarządzono wykonanie pozostałej do odbycia kary pozbawienie wolności.

Należy wskazać, że Sąd przy wydawaniu wyroku łącznego nie poddał analizie wyroków: Sądu Powiatowego w Elblągu z dnia 30 stycznia 1969 r. w sprawie o sygn. akt II KP 1928/68, Sądu Powiatowego w Gdyni z dnia 27 marca 1969 r. w sprawie o sygn. akt III KP 179/69, Sądu Powiatowego w Gdyni z dnia 14 lipca 1970 r. w sprawie o sygn. akt IV KP 352/70, Sądu Powiatowego w Wejherowie z dnia 30 września 1970 r. w sprawie o sygn. akt KP 285/70, Sądu Powiatowego w Wejherowie z dnia 20 grudnia 1975 r. w sprawie o sygn. akt KP 422/74, Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 03 marca 1976 r. w sprawie o sygn. akt II KP 39/76, Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 14 października 1977 r. w sprawie o sygn. akt II KP 805/77, Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 31 maja 1983 r. w sprawie o sygn. akt II K 587/81, Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 14 października 1983 r. w sprawie o sygn. akt II K 973/83, Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 24 września 1984 r. w sprawie o sygn. akt II K 345/84, Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 27 stycznia 1994 r. w sprawie o sygn. akt II K 82/94, Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 05 maja 1994 r. w sprawie o sygn. akt II K 136/94 albowiem akta wyżej wskazanych spraw zostały zniszczone, co potwierdzają pisma dołączone do akt przedmiotowej sprawy (k. 44, k. 46, k. 66, k. 90).

Zarządzeniem z dnia 29 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie wszczął z urzędu postępowanie wobec skazanego J. N. w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Z opinii Dyrektora Zakładu Karnego w K. wynika, że J. N. karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowego oddziaływania od 30 marca 2016 r., zadania wynikające z indywidualnego programu oddziaływania

realizuje poprawnie. Skazany w stosunku do przełożonych odnosi się zgodnie z regulaminem w grupie współosadzonych nie stwarza sytuacji konfliktowych, w stopniu poprawnym przestrzega zasad porządku i dyscypliny, dba o wygląd zewnętrzny i porządek w celi mieszkalnej. Skazany nie przejawia zachowań agresywnych czy autoagresywnych, nie było konieczności stosowania wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności jest określane jako umiarkowane, był on jeden raz narodzony nagrodą regulaminową, nie był karany dyscyplinarnie. J. N. nie korzystał z przepustek i zezwoleń na opuszczenie zakładu karnego, od 07 kwietnia 2016 r. został nieodpłatnie zatrudniony jako pracownik gospodarczo-sprzątający na rzecz oddziału mieszkalnego z powierzonej pracy wywiązuje się prawidłowo. Skazany ma wykształcenie zawodowe, malarz budowlany, nie wykazuje zainteresowania kontynuowaniem nauki, jest wdowcem, nie ma dzieci, kontakt zewnętrzny w formie rozmów telefonicznych i korespondencji utrzymuje ze znajomymi, podczas pobytu w zakładzie karnym nie był odwiedzany. J. N. nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury przestępczej, czas wolny spędza na zajęciach kulturalno-oświatowych, na temat popełnionych przestępstw wypowiada się krytycznie. W ocenie Dyrektora Zakładu Karnego proces resocjalizacji skazanego przebiega umiarkowanie, prognoza penitencjarna skazanego na dalsze odbywanie kary w zakładzie karnym typu półotwartego kształtuje się pozytywnie.

Sąd ustalił następujący powyższy stan faktyczny na podstawie następujących dowodów: zarządzenia z dnia 29 kwietnia 2016 r. (k. 1), danych o karalności (k. 9-13), danych z CZSW (k. 32-39), pisma Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 24 maja 2016 r. (k. 44), pisma Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 24 maja 2016 r. (k. 46), opinii o skazanym (k. 64), pisma Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 31 maja 2016 r. (k. 66) i poszczególnych akt spraw.

Sąd zważył co następuje:

W związku ze zmianą z dniem 01 lipca 2015 r. przepisów dotyczących instytucji wyroku łącznego Sąd dokonał w pierwszej kolejności ustaleń w zakresie zastosowania ustawy właściwej. Należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015 poz. 396) przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych, w brzmieniu nadanym wyżej wskazaną ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (tj. przed dniem 01 lipca 2015 r.), chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Odnosząc powyższe na realia przedmiotowej sprawy należy wskazać, że po dniu 01 lipca 2015 r. J. N. był prawomocnie skazany, zatem wobec skazanego należało rozważyć zarówno zastosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 lipca 2015 r. jak i w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r.

Odnosząc się do powyższego należy wskazać, że z dokonanej analizy akt spraw jednostkowych wynika, że zarówno przy zastosowaniu przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 lipca 2015 r. jak i w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r. łączeniu podlegałyby kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 24 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt IV K 768/14 oraz Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 13 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV K 691/14. Mając na uwadze fakt, że oba ww. wyroki uprawomocniły się po dniu 01 lipca 2015 r. oraz to, że w realiach niniejszej sprawy nie sposób uznać, że ustawa kodeks karny w brzmieniu obowiązującym przed 01 lipca 2015r. jest bardziej korzystna dla skazanego Sąd doszedł do wniosku, że wobec skazanego należy zastosować przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 lipca 2015 r.

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. wyrok łączny wydaje się, jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów. W świetle art. 85 § 1 k.k. Sąd orzeka karę łączną jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, przy czym zgodnie z treścią art. 85 § 2 k.k. podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary

lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w art. 85 § 1 k.k. Art. 572 k.p.k. stanowi, że jeżeli brak warunków do wydania wyroku łącznego, Sąd umarza postępowanie.

Po przeanalizowaniu danych o karalności skazanego, odpisów wyroków oraz dołączonych do akt sprawy poszczególnych postanowień i zgromadzonej dokumentacji Sąd uznał, iż istnieją warunki do wydania wyroku łącznego stosownie do treści wyżej powołanych artykułów.

Należy wskazać, że Sąd stosownie do treści art. 575 § 1 k.p.k. uznał, że wyrok łączny Sądu Rejonowego w Pieszku z dnia 28 czerwca 2001 r. wydany w sprawie o sygn. akt II K 362/00 nie traci mocy albowiem kary prawomocnie orzeczone wyrokami skazującymi jakie zapadły wobec skazanego po wydaniu tego wyroku łącznego nie podlegają łączeniu z karami już objętymi tym wyrokiem łącznym z uwagi na fakt, że skazany wykonał w całości karę łączną orzeczoną wyżej wskazanym wyrokiem.

Mając na uwadze treść art. 85 § 1 i 2 k.k. należy wskazać, że karami podlegającymi wykonaniu są kary orzeczone wyrokami:

- Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 24 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt IV K 768/14;
- Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 13 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV K 691/14.

Wyżej wymienione wyroki w sprawach o sygn. akt IV K 768/14 oraz IV K 691/14 ze względu na orzeczone za nie kary pozbawienia wolności oraz ze względu na fakt, że kary te są karami podlegającymi wykonaniu spełniają przesłanki zawarte w art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i tym samym podlegają łączeniu, jednocześnie w odniesieniu do tych kar nie zachodzą negatywne przesłanki z art. 85 § 3 k.k. Z uwagi na powyższe kary orzeczone omawianymi w tym miejscu wyrokami zostały objęte wyrokiem łącznym wydanym w przedmiotowej sprawie. Orzeczone ww. wyrokami kary pozbawienia wolności są karami podlegającymi łączeniu, gdyż w obu w tym miejscu omawianych sprawach orzeczono wobec skazanego bezwzględne kary pozbawienia wolności.

Należy wskazać, że Sąd stosownie do treści art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie co do objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych wyrokami: Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 29 czerwca 1988 r. w sprawie o sygn. akt VI K 560/88, Sądu Rejonowego w Pieszku z dnia 06 września 1999 r. w sprawie o sygn. akt II K 322/98 oraz Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków z dnia 19 lutego 2004 r. w sprawie o sygn. akt II K 1389/03 albowiem jak wynika z analizy akt sprawy skazany wykonał w całości kary pozbawienia wolności orzeczone wyżej wskazanymi wyrokami, zatem w odniesieniu do tych kar brak jest przesłanek z art. 85 § 2 k.k. warunkujących możliwość wydania wyroku łącznego.

Należy wskazać, że Sąd stosownie do treści art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył również postępowanie co do objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych wyrokami: Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 04 października 1993 r. w sprawie o sygn. akt VI K 409/93, Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 11 kwietnia 1997 r. w sprawie o sygn. akt VI K 25/97, Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 01 października 1998 r. w sprawie o sygn. akt II K 1066/98 oraz Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze z dnia 10 grudnia 1998 r. w sprawie o sygn. akt II K 556/98/P. Przy czym kary orzeczone wyrokiem w sprawie o sygn. akt VI K 409/93 zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 05 maja 1994 r. w sprawie o sygn. akt II K 136/94, natomiast kary orzeczone wyrokami w sprawach o sygn. akt VI K 25/97, II K 1066/98 oraz II K 556/98/P zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Pieszku z dnia 28 czerwca 2001 r. w sprawie o sygn. akt II K 362/00. Jak wynika z analizy akt sprawy skazany wykonał w całości kary łączne orzeczone wyżej wskazanymi wyrokami łącznymi, zatem w odniesieniu do tych kar łącznych oraz kar jednostkowych brak jest przesłanek z art. 85 § 2 k.k. warunkujących możliwość wydania wyroku łącznego.

Reasumując Sąd objął wyrokiem łącznym kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 24 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt IV K 768/14, Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 13 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt IV K 691/14. Stosownie do treści art. 572 k.p.k. Sąd umorzył postępowanie co do objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych wyrokami: Sądu Rejonowego

dla m.st. Warszawy z dnia 29 czerwca 1988 r. w sprawie o sygn. akt VI K 560/88, Sądu Rejonowego w Piszcu z dnia 06 września 1999 r. w sprawie o sygn. akt II K 322/98 oraz Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków z dnia 19 lutego 2004 r. w sprawie o sygn. akt II K 1389/03. Sąd stosownie do treści art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył również postępowanie co do objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych wyrokami: Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 04 października 1993 r. w sprawie o sygn. akt VI K 409/93, Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 11 kwietnia 1997 r. w sprawie o sygn. akt VI K 25/97, Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 01 października 1998 r. w sprawie o sygn. akt II K 1066/98 oraz Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze z dnia 10 grudnia 1998 r. w sprawie o sygn. akt II K 556/98/P.

Wobec skazanego J. N. stosownie do treści art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 lipca 2015 r. Sąd był uprawniony do orzeczenia kary łącznej zamiast kar podlegających łączeniu orzeczonych wyrokami 8. oraz 9. w granicach od 1 roku (najsurowsza kara) do 1 roku 6 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar podlegających łączeniu) - wymierzył ją w wysokości 1 (jednego) roku 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Przy ustalaniu wysokości kary łącznej w niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze treść orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Łodzi II AKa 63/01 z dnia 09 maja 2001 r. (Prok. i Pr. 2002, Nr 7-8, póź. 20) w myśl którego - zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo - podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczanego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objętych tym wyrokiem. Sąd miał również na uwadze okoliczności wskazane w art. 85a k.k.

Odnosząc się do kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie II. wyroku należy stwierdzić, iż pomiędzy czynami, za które J. N. został skazany wyrokami wydanymi w sprawach o sygn. akt IV K 768/14 oraz IV K 691/14 nie zachodzi bliska łączność przedmiotowa i podmiotowa albowiem czyny te wyczerpały znamiona różnych przepisów. Nadto przestępstwa te różnił sposób działania skazanego, miejsce popełnienia przestępstw oraz osoby pokrzywdzonych. Wyrokiem w sprawie o sygn. akt IV K 768/14 J. N. został skazany za popełnienie czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., natomiast wyrokiem w sprawie o sygn. akt IV K 691/14 za popełnienie czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Należy również wskazać, że pomiędzy tymi przestępstwami nie zachodzi również bliski związek czasowy, albowiem przestępstwa te zostały popełnione między 16 kwietnia 2010 r. a 28 lipca 2014 r. Należy podkreślić, że skazany dopuścił się popełniania przestępstwa w warunkach powrotu do przestępstwa za które został skazany wyrokiem w sprawie o sygn. akt IV K 691/14. Mając na uwadze powyższe, w tym brak łączności przedmiotowej i podmiotowej oraz brak bliskości czasowej pomiędzy tymi czynami brak jest podstaw do orzeczenia kary łącznej w oparciu o zasadę całkowitej absorpcji.

Orzekając karę łączną pozbawienia wolności wobec J. N. Sąd wziął pod uwagę to, że skazany był osiemnaście razy karany (uwzględniając wszystkie wyroki jakie zostały wydane wobec skazanego) w tym za popełnienie przestępstw podobnych, a w szczególności wielokrotnie za popełnienie przestępstw przeciwko mieniu. Należy przy tym wskazać, że skazany wielokrotnie dopuścił się popełnienia przestępstwa wyczerpującego znamiona tego samego przepisu, tj. art. 278 § 1 k.k., co zdaniem Sądu wskazuje na znaczną demoralizację skazanego. Zdaniem Sądu skazany, mimo uprzednich skazań, popełniał kolejne przestępstwa nie wyciągając żadnych wniosków ze swojego postępowania czy z wymierzanych wobec niego kar, nie zmieniał swego nastawienia do dóbr chronionych prawem i nie wykazywał poprawy zachowania w warunkach wolnościowych. Wielokrotna karalność, a także brak zdecydowanej zmiany postawy skazanego wskazuje na jego lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego. W ocenie Sądu negatywne zachowania J. N. nie miały w jego życiu charakteru epizodycznego zwłaszcza, że skierowane były w dobra prawne poddane szczególnej ochronie prawnej, tj. mienie, własność czy wiarygodność dokumentów. Niewątpliwie J. N. jest więc przestępcą niepoprawnym, którego cechuje łatwość popełniania przestępstw, a popełnianie przestępstw stało się wręcz jego swoistym sposobem na życie. Przy tym skazany wielokrotnie dopuścił się popełnienia przestępstw w warunkach recydywy, co zdaniem Sądu świadczy o lekceważącym stosunku skazanego do orzeczonych wobec niego kar oraz do obowiązującego porządku prawnego. Jego zachowanie świadczy więc o

dużym stopniu demoralizacji oraz o niespełnieniu przez dotychczas orzeczone kary celów kary w zakresie prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego. W świetle powyższego o ocenie Sądu najsurowsza kara podlegająca łączeniu wymierzona skazanemu pochłaniająca inne kary stanowiłaby w tym przypadku nieuzasadnione premiowanie sprawcy wielokrotnego łagodniejszą karą i byłaby niewystarczającą oceną zachowania sprawcy. Powyższe przemawia za niestosowaniem zasady pełnej absorpcji w odniesieniu do kary łącznej orzeczonej przedmiotowym wyrokiem oraz skutkowało zastosowaniem przy wymiarze kary łącznej zasady asperacji polegającej na wymierzeniu kary łącznej wyższej niż najwyższa kara podlegająca łączeniu orzeczona w stosunku do skazanego, ale przy tym niższej niż suma kar podlegających łączeniu wymierzonych za poszczególne przestępstwa.

Istotny wpływ na wymiar kary łącznej orzeczonej niniejszym wyrokiem miało również zachowanie skazanego w zakładzie karnym, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1985 r., II K 245/85, OSNKW 1986, z. 5 - 6, poz. 39, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW 1984, z. 5 - 6, poz. 65). Jak wynika z opinii Dyrektora Zakładu Karnego zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary jest oceniane jako umiarkowane, był on jeden raz nagrodzony nagrodą regulaminową, nie był karany dyscyplinarnie w stosunku do przełożonych odnosi się zgodnie z regulaminem w grupie współosadzonych funkcjonuje bezkonfliktowo w stopniu poprawnym przestrzega porządku i dyscypliny. Skazany nie jest uczestnikiem nieformalnych struktur podkultury przestępczej, karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowego oddziaływania, jest nieodpłatnie zatrudniony na terenie jednostki wobec popełnionych przestępstw prezentuje krytyczny stosunek. Nadto podniesione w opinii Dyrektora Zakładu Karnego okoliczności mają charakter pozytywny jednakże zdaniem Sądu nie są one na tyle doniosłe aby wskazywały na nadzwyczajną i diametralną zmianę w osobowości skazanego, a wobec tego nie uzasadniają zastosowania zasady całkowitej absorpcji przy orzekaniu kary łącznej.

Mając na względzie całokształt wyżej podniesionych okoliczności, orzeczona wobec skazanego kara łączna pozbawienia wolności zrealizuje zdaniem Sądu zadania w zakresie prewencyjnego oddziaływania kary, zarówno w znaczeniu prewencji indywidualnej jak i ogólnej, kształtując we właściwy sposób świadomość prawną społeczeństwa. Podnieść także należy, że wymierzona w ramach wyroku łącznego kara nie musi przynieść skazanemu korzyści w zakresie wyraźnego zmniejszenia okresu pozbawienia wolności, musi ona jednak być sprawiedliwa i celowa.

Zgodnie art. 577 k.p.k. Sąd na poczet kary łącznej orzeczonej w punkcie II. zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt IV K 768/14 w dniach od 28 lipca 2014 r. do 29 lipca 2014 r., od 04 listopada 2015 r. do 29 czerwca 2016 r. (daty wydania wyroku) oraz w sprawie o sygn. akt IV K 691/14 w dniach od 09 lipca 2014 r. do 18 lipca 2014 r.

W pozostałym zakresie Sąd orzekł, że w części nie objętej niniejszym wyrokiem łącznym, wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz § 4 i § 17 ust. 5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 144 (stu czterdziestu czterech) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu oraz podatek VAT od tej kwoty.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania uznając, że ich uiszczenie byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe z uwagi na to, iż skazany odbywa karę pozbawienia wolności, jest nieodpłatnie zatrudniony na terenie jednostki penitencjarnej. Wobec powyższego koszty te Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Z/ odpis wyroku łącznego wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy skazanego na adres z wniosku.